

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 499/2025-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného prof. JUDr. Miroslavou Vráblovou, PhD., advokátkou, Kapitulská 6, Trnava, proti postupu Mestského súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. B5-4T/22/2018 (predtým Okresného súdu Bratislava V v konaní sp. zn. 4T/22/2018) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. B5-4T/22/2018 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **1 500 eur**, ktoré **j e** mu Mestský súd Bratislava I **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Mestský súd Bratislava I **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **771,68 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 13. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B5-4T/22/2018 (predtým okresného súdu v konaní sp. zn. 4T/22/2018). Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a priznal mu primerané finančné zadostučinenie 5 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že vyšetrovateľ uznesením zo 6. augusta 2017 vzniesol sťažovateľovi obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona. Dňa 22. marca 2018 podal prokurátor proti sťažovateľovi obžalobu vo veci skutku právne kvalifikovaného ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 3 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

3. Okresný súd rozsudkom z 9. januára 2019 uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, za čo ho odsúdil podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, 3, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 41 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil sťažovateľa na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil sťažovateľovi trest prepadnutia veci (kovového teleskopického obušku dĺžky približne 20 cm). Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát. Podľa § 287 ods. 1 Trestného zákona zaviazal sťažovateľa k náhrade škody poškodenému vo výške 3 922 eur a poškodenej zdravotnej poisťovni vo výške 456,39 eur. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal poškodeného so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

4. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd rozhodol uznesením zo 7. apríla 2020 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

5. Okresný súd rozsudkom z 29. novembra 2021 v spojení s opravným uznesením z 26. januára 2022 uznal sťažovateľa vinným zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, za čo bol odsúdený podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, 3, § 36 písm. j), l), § 37 písm. h), § 41 ods. 2 Trestného zákona a § 39 ods. 1, 3 písm. e) Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov. Podľa § 51 ods. 1, 2, § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sťažovateľovi výkon trestu podmienenečne odložil na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 5 rokov.

6. Krajský súd ako odvolací súd rozsudkom zo 14. septembra 2022 zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil sťažovateľovi podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. h), § 36 písm. j), § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol sťažovateľ na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil sťažovateľovi trest prepadnutia veci. Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona

sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie sťažovateľa zamietol. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť 14. septembra 2022.

7. Dňa 16. septembra 2022 sťažovateľ nastúpil na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

8. Podaním z 11. novembra 2023 podal sťažovateľ vo svojej trestnej veci prostredníctvom právneho zástupcu dovolanie proti rozsudku okresného súdu z 29. novembra 2021 v spojení s opravným uznesením z 26. januára 2022 a v spojení s rozsudkom krajského súdu zo 14. septembra 2022 z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku, a to vzhľadom na to, že u neho pretrvávalo presvedčenie, že v danej veci konal v sebaobrane, teda sa nedopustil žiadneho trestného činu, pričom odkazoval na okolnosti, za ktorých došlo k vymedzenému skutkovému deju.

9. Dovolanie podané poštou bolo mestskému súdu doručené 24. novembra 2023. Predmetné dovolanie podal právny zástupca aj osobne do podateľne mestského súdu 27. novembra 2023. O dovolaní sťažovateľa nebolo dosiaľ rozhodnuté, keďže nebolo ani predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako dovolaciemu súdu.

10. V máji 2025 sťažovateľ telefonicky zistil, že jeho dovolanie a ani spis sa na najvyššom súde nenachádzajú. Následne informačná kancelária mestského súdu poskytla informáciu, podľa ktorej bol spis na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky a mestskému súdu bol vrátený vo februári 2025. Napriek vráteniu spisu tento nebol s dovolaním sťažovateľa predložený dovolaciemu súdu.

11. Podaním z 22. mája 2025 podal sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu „*sťažnosť pre nečinnosť*“. Dňa 24. júna 2025 bolo právnenému zástupcovi doručené oznámenie o spôsobe vybavenia sťažnosti, z ktorého je zrejmé, že dovolanie sťažovateľa mestský súd v danej veci v spisovom materiáli a ani v elektronickej podobe neviduje. Predseda mestského súdu pripustil, že došlo k strate podania sťažovateľa.

12. Dňa 10. júla 2025 sťažovateľ opätovne doručil mestskému súdu dovolanie z 11. novembra 2023.

II.

Argumentácia sťažovateľa

13. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka, že mestský súd nepredložil dovolanie sťažovateľa dovolaciemu súdu ani po 19 mesiacoch od jeho podania. Mestský súd prvé dovolanie sťažovateľa stratil s dôsledkom, že sťažovateľ žije v právnej neistote a musel sa podrobiť výkonu trestu odňatia slobody. Mestský súd týmto postupom porušil označené práva sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru.

14. Nečinnosťou mestského súdu boli porušené označené práva sťažovateľa, pričom tento zásah vníma sťažovateľ obzvlášť citlivo. Záujem na rešpektovaní jeho práv vystúpil do popredia aj v kontexte diagnostikovania onkologického ochorenia jeho manželke v roku 2022, ktorá podstupuje psychicky a fyzicky náročnú liečbu. Sťažovateľ mal záujem na skorom rozhodnutí dovolacieho súdu, aby mohol byť oporou pre svoju manželku. Navyše aj sťažovateľovi bolo počas výkonu trestu diagnostikované onkologické ochorenie, ktorého liečbu podstúpil v júni 2024 bez opory rodiny.

15. Sťažovateľ nastúpil na výkon trestu odňatia slobody 16. septembra 2022 a z uloženého trestu vykonal 33 mesiacov. Dňa 19. júna 2025 bol podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody a bola mu určená skúšobná doba vo výmere 2 rokov. *«Je smutným konštatovaním, že sťažovateľ prv vykonal zákonom požadovanú časť 2/3 z uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, čo predstavuje 2 roky a 8 mesiacov, ako bolo jeho podanie (dovolanie) vôbec „len“ predložené»* dovolaciemu súdu.

16. Lehotu 19 mesiacov na predloženie dovolania najvyššiemu súdu a celkovú lehotu trestného konania viac ako 8 rokov nemožno považovať za primeranú. Trestná vec sťažovateľa nebola dosiaľ skončená z dôvodov, ktoré nie sú na jeho strane. Sťažovateľ poukazuje na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

17. Konanie, o ktoré v predmetnej veci ide, nevykazuje znaky právnej ani skutkovej zložitosti.

18. V kontexte dohovoru má okamih konca trestného konania vlastný, svojbytný význam, a preto koniec trestného konania nemožno mechanicky stotožniť len s právoplatnosťou rozsudku odvolacieho trestného súdu. Skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu je právoplatné a že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, nie je určujúca. Rozhodujúce je to, či sú iné nadväzujúce konania, napr. pred najvyšším súdom, ktoré môžu zvrátiť výsledok predchádzajúceho konania. Koniec doby preto nastáva až vydaním posledného súdneho rozhodnutia, a to vrátane rozhodnutia najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho a rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti (rozsudky ESLP vo veciach Chiarello proti Nemecku, Kaemena a Thöneböhn proti Nemecku, Gast a Popp proti Nemecku).

19. Návrh na priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje odkazom na to, že sa nachádza v stave právnej neistoty, pričom tento stav zásadne ovplyvnil jeho život, osobitne rodinný život. Doteraz trestné konanie v jeho veci trvá 8 rokov, pričom táto doba nie je konečná, keďže ešte má rozhodovať najvyšší súd. Vzhľadom na jeho vek a nepriaznivý zdravotný stav sa sťažovateľ osobitne dotkla nečinnosť mestského súdu. Kvôli nečinnosti mestského súdu a strate jeho podania nemohol byť manželke oporou a následne, sám čeliac vážnemu onkologickému ochoreniu, nemohol byť liečený v kruhu rodiny. Uvedené obdobie prežil v psychickom strese a právnej neistote, čo viedlo k jeho vyčerpaniu, pričom ide o dobu nielen od skutku samotného, ale aj od podania dovolania, ktoré mohlo/môže zvrátiť výsledok predchádzajúceho konania.

20. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 499/2025-14 z 3. septembra 2025 ju v celom rozsahu podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie mestského súdu

21. Na výzvu ústavného súdu na vyjadrenie k ústavnej sťažnosti reagoval predseda mestského súdu, ktorý v podaní sp. zn. 1 SprV 184/2025 z 26. septembra 2025 reprodukoval vyjadrenie zákonnej sudkyne, pričom uviedol, že predmetná trestná vec bola zákonnej sudkyňi pridelená 26. marca 2018, pričom 9. januára 2019 súd prvého stupňa rozhodol rozsudkom, ktorým sťažovateľ uznal vinným pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona

a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov, ako aj trest prepadnutia veci. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením zo 7. apríla 2020 tak, že napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové rozhodnutie. Po doplnení dokazovania súd prvého stupňa rozhodol rozsudkom z 29. novembra 2021 tak, že uznal sťažovateľa vinným a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 5 rokov a povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu a trest prepadnutia veci. Proti tomuto rozsudku podali sťažovateľ, ako aj prokurátor odvolania. Krajský súd rozsudkom zo 14. septembra 2022 zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložil sťažovateľovi úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov a trest prepadnutia veci s tým, že odvolanie sťažovateľa zamietol. Vo veci bol nariadený výkon trestu s tým, že spis bol predložený ministerstvu spravodlivosti. Mestskému súdu bol vrátený 5. februára 2025 a následne bol daný na lehotu výkon trestu. Mestskému súdu nebola predložená predmetná vec s dovolaním sťažovateľa podaným jeho obhajkyňou s tým, že dovolanie sa nenachádza ani v elektronických dokumentoch. Podanie sťažovateľa nebolo založené do spisu a nebolo zákonnej sudkyňi predložené asistentom. O podanom dovolaní nemala vedomosť ani súdna tajomníčka jej oddelenia, ani vyšší súdny úradník a ani nebolo súčasťou predmetného spisu. Na kópii podaného dovolania priloženého k sťažnosti pre nečinnosť súdu je *„síce podacia pečiatka tunajšieho súdu, avšak adresátom na podaní - dovolaní je Najvyšší súd... Je možné, že podateľňa tunajšieho súdu odoslala predmetný dokument priamo Najvyššiemu súdu... Asistent zákonnej sudkyňi túto skutočnosť neoznámil, ani nepredložil súdny spis a v prípade, ak by podané dovolanie bolo predložené do súdneho oddelenia obratom, zákonná sudkyňa by ihneď postupovala v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku a predložila by dovolanie na vyjadrenie procesným stranám.“*. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ktoré boli oznámené pri podaní sťažnosti pre nečinnosť obhajkyňi sťažovateľa, táto 18. júla 2025 podala v predmetnej veci mestskému súdu podanie označené ako opätovné zaslanie dovolania, ktoré mestský súd obratom zaslal na vyjadrenie procesným stranám a vyjadrenie Okresnej prokuratúry Bratislava V k dovolaniu zaslal tiež všetkým procesným stranám. Po vrátení všetkých doručeníek bude vec obratom predložená dovolaciemu súdu na rozhodnutie o dovolaní.

22. K argumentácii v ústavnej sťažnosti predseda mestského súdu uviedol, že *„vo veci nastalo nedopatrenie a to buď už priamo v podateľni tunajšieho súdu alebo asistent súdneho oddelenia nepredložil spis s dovolaním vyššiemu súdnemu úradníkovi alebo zákonnej sudkyňi.“*. Poukázal však na pasivitu sťažovateľa, ktorému mohlo byť podozrivé, že mu nebolo doručené vyjadrenie okresnej prokuratúry. Mohol sa dopytovať na stav konania, čím by mohol predísť podaniu ústavnej sťažnosti. Z toho hľadiska považoval konanie sťažovateľa za účelové, čo žiada zohľadniť pri prípadnom rozhodovaní o finančnom zadosťučinení.

23. Vzhľadom na zaťaženosť súdnych oddelení aj inými trestnými vecami poznačenými implementáciou tzv. novej súdnej mapy a dlhotrvajúcimi niekoľkoročnými prietiahmi spôsobenými notoricky známou personálnou a materiálnou poddimenzovanosťou prvostupňových súdov sú podobné nedopatrenia prirodzené.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

24. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania vo veci ústavnej sťažnosti, keďže na základe podaní mestského súdu a sťažovateľa dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

25. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu (pôvodne okresného súdu) v napadnutom konaní po podaní dovolania sťažovateľom.

26. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010). Z toho vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam identické.

27. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie už citovaných práv vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

28. Podľa ústavného súdu právo na konanie bez zbytočných prietahov zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru sa v prípade konania pred orgánmi činnými v trestnom konaní chráni po začatí trestného stíhania, keď sa občan stáva účastníkom tohto konania buď ako obvinený, alebo poškodený (II. ÚS 41/98, II. ÚS 20/02). Účel základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorým je predovšetkým odstránenie stavu právnej neistoty nielen obvineného, ale aj poškodeného ako strán v trestnom konaní, sa sleduje konaním a rozhodovaním príslušných orgánov v primeranej lehote (III. ÚS 99/02). Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota strán v trestnom konaní neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu o vine, resp. nevine obžalovaného a na tento výrok nadväzujúcimi ďalšími výrokmi nastoľujúcimi práva a povinnosti. Primeraná lehota na konanie v trestných veciach sa v dôsledku mimoriadne citlivého zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí teda posudzovať prísnejšie (I. ÚS 11/08, I. ÚS 306/2016, I. ÚS 100/2017, II. ÚS 239/2020). Orgány činné v trestnom konaní a všeobecný súd majú povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty strán v trestnom konaní.

29. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných

kritérií: právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

30. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti veci dospel ústavný súd k záveru, že vo veci išlo o postup mestského súdu ako súdu prvého stupňa po podaní dovolania. Mestský súd ako súd prvého stupňa mal v dovolacom konaní vykonať jednoduché úkony v zmysle § 376 Trestného poriadku (zabezpečiť vyjadrenia strán k podanému dovolaniu) a pripraviť tak vec na predloženie a rozhodnutie dovolacieho súdu. Išlo teda o vykonanie jednoduchých administratívnych úkonov, nešlo o procesné ani meritórne rozhodovanie. Z uvedeného hľadiska nemožno uvažovať o právnej ani skutkovej náročnosti veci. K prvému podaniu dovolania sťažovateľom došlo 24., resp. 27. novembra 2023, pričom vec nie je po uplynutí takmer dvoch rokov ani len predložená dovolaciemu súdu na rozhodnutie o dovolaní. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na celkovú dobu trestného konania bez toho, aby bližšie špecifikoval nejaké ďalšie obdobia nečinnosti alebo neefektívnej činnosti súdov rozhodujúcich v jeho veci. Výslovne namietal postup mestského súdu po podaní dovolania, preto ústavný súd posudzoval ústavnú súladnosť výlučne postupu mestského súdu po podanom dovolaní.

31. Z hľadiska hodnotenia povahy veci sa ústavný súd oprel o všeobecnú zásadu uznávanú aj v judikatúre ESLP, podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citlivého zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (I. ÚS 11/08, I. ÚS 306/2016, I. ÚS 100/2017, II. ÚS 239/2020, IV. ÚS 178/2022). Sťažovateľ po rozhodnutí odvolacieho súdu rozsudkom zo 14. septembra 2022 nastúpil na výkon trestu odňatia slobody a vykonal 2/3 trestu a bol podmienene prepustený. Po nástupe na výkon trestu podal dovolanie, ktoré pre pochybenie súdu prvého stupňa nebolo ani predložené dovolaciemu súdu. Špecifikovaný postup (pochybenie) mestského súdu je preto potrebné hodnotiť aj v tomto kontexte.

32. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bolo správanie sťažovateľa ako strany napadnutého konania. Vychádzajúc z ústavnej sťažnosti a vyjadrenia mestského súdu, ústavný súd konštatuje, že správanie sťažovateľa priamo neprispelo k celkovej dĺžke napadnutého konania. Ústavný súd neakceptoval obranu mestského súdu, že sťažovateľ mohol aktívnejším prístupom predísť danej situácii a podstatne skôr sa informovať o stave veci, resp. o tom, prečo mu nebolo doručené napr. vyjadrenie prokurátora. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že v rozhodnom období jeho manželka podstupovala náročnú onkologickú liečbu, ktorá stále pokračuje, a aj on sám v júni 2024 podstúpil onkologickú liečbu. Za daných okolností možno akceptovať určitý nezáujem a pasivitu týkajúce sa predmetného súdneho konania.

33. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotí, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, je postup mestského súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

34. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na vyjadrenie mestského súdu, ktorý akceptoval, že išlo o pochybenie mestského súdu. Z pohľadu rozhodovania ústavného súdu je irelevantné skúmať presný mechanizmus vzniku danej situácie, t. j. či pochybenie spôsobil zamestnanec podateľne, asistent sudcu, tajomníčka alebo vyšší súdny úradník. Daný postup mestského súdu je potrebné vyhodnotiť ako ústavne neakceptovateľný, je zodpovednosťou všeobecného súdu zabezpečiť také vnútorné procesy a mať dostatočne odborný a vyškolený personál, ktorý zabezpečí náležitý a zákonný postup pri vybavovaní podaní doručených všeobecnému súdu poštou alebo podaných osobne do podateľne.

35. Na podklade skutočností uvedených v bodoch 30 až 34 tohto nálezu ústavný súd dospel k záveru, že mestský súd ako súd prvého stupňa v napadnutom konaní po podaní dovolania sťažovateľom postupoval neefektívne a nesústredene a bol nečinný v dôsledku pochybenia po podaní dovolania. Týmto postupom tak bolo v napadnutom konaní porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd rozhodol v súlade s čl. 127 ods. 2 prvou vetou ústavy a § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

36. Z vyjadrenia mestského súdu vyplýva, že už urobil všetky potrebné úkony súdu prvého stupňa v dovolacom konaní v zmysle Trestného poriadku s výnimkou samotného predloženia spisu na rozhodnutie dovolaciemu súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považoval za nadbytočné rozhodovať o príkaze mestskému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietáhov.

V.

Primerané finančné zadosťučinenie

37. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

38. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

39. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

40. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur, ktoré odôvodnil skutočnosťami bližšie uvedenými v bode 19 tohto nálezu.

41. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

42. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd v neprospech mestského súdu hodnotil to, že z jeho strany išlo o chybný postup po podaní dovolania sťažovateľa, pričom len tento postup spôsobil uvedenú situáciu a viedol k tomu, že vec ani po uplynutí takmer dvoch rokov nie je ani len predložená dovolaciemu súdu. Na podklade týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru,

že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľovi v sume 1 500 eur (bod 2 výroku tohto nálezu). Vzhľadom na priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1 500 eur oproti sťažovateľom navrhovanej sume 5 000 eur vo zvyšnej časti ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI. Trovy konania

43. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej sume 771,68 eur.

44. Návrh na priznanie trov právneho zastúpenia ústavný súd posudzoval podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľovi priznal trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2025 v sume 371 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2025 v sume 14,84 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 771,68 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

45. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu